Zahid dibêje “Tobe!”, sofi dike şikayet,
Nizanin ku li ba me, mestî ye eslê îbadet.

Ew bo bihuştê dikin, roj û şev zikr û taet,
Me bihuşt firot bi carek, bo dîtina bejna qamet.

Li cem wan mey heram e, vedixwin dibe cinayet,
Li cem me “bê-evînî”, guneh e ta bi nihayet.

Gotina wan li ser me, nake qet tesîr û sirayet,
Kî dît ku ava şor, bibe şêrîn bi rîayet?

Ey Mela, ala eşqê, hilde li textê wîlayet,
Bila Zahid bimire, di nava kîn û hesadet.